Raad van State

200705998/1.
Datum uitspraak: 30 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/60986 van de rechtbank 's-Gravenhage van 26 juli 2007 in het geding tussen:

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 januari 2006 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 17 november 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juli 2007, verzonden op 31 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

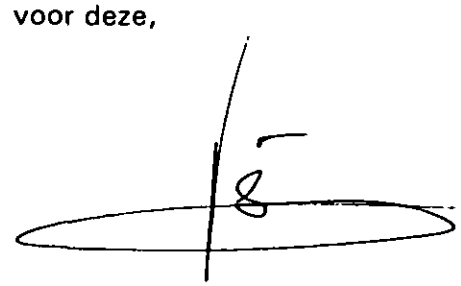
w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2008

314.
Verzonden: 30 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/60986 MVV

Inzake : eiser, V-nummer woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr. G.D. Haytink, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder, gemachtigde mr. T. Hartsuiker, ambtenaar ten departemente van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op , bezit de Marokkaanse nationaliteit. Op 19 januari 2004 heeft hij een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "verblijf bij partner". Op deze aanvraag om afgifte van een visum op basis van het Soeverein Besluit van 12 december 1813 is door verweerder op 31 januari 2006 afwijzend beslist. Eiser heeft een bezwaarschrift ingediend tegen dit besluit. Verweerder heeft op 17 november 2006 het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Op 12 december 2006 heeft eiser tegen deze beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 juli 2007. Eiser is aldaar niet in persoon verschenen doch heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig mevrouw S.E. Dall, partner van eiser (hierna: referente).

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in rechte stand kan houden. Daartoe moet worden bezien of dit besluit de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Ingevolge artikel 72, lid 2, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een machtiging tot voorlopig verblijf, voor de toepassing van hoofdstuk 7,

betreffende rechtsmiddelen, gelijkgesteld met een beschikking omtrent een verblijfsvergunning regulier gegeven krachtens de Vw 2000.

3. Eiser stelt dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde mvv. Eiser beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en stelt dat er objectieve belemmeringen bestaan om het gezins- en familieleven buiten Nederland uit te oefenen. Referente kan niet aan het middelenvereiste voldoen omdat zij laag opgeleid is en de zorg voor vier jonge kinderen heeft, waardoor zij niet full-time kan werken. Twee van de kinderen, thans 16 en 12 jaar oud, hebben een Nederlandse vader. Zij hebben altijd in Nederland gewoond, spreken alleen Nederlands en gaan hier te lande naar school. Het staat niet vast dat zij in Marokko een verblijfsvergunning zullen krijgen. Referente kan hen ook niet in Nederland bij hun vader achterlaten want hij zit in de gevangenis en kan dus niet voor hen zorgen. Indien de twee Nederlandse kinderen mee zouden gaan naar Marokko betekent dit dat zij hun vader niet meer zullen zien. De kinderen gaan nu een keer per twee weken op bezoek bij hun vader in de gevangenis. Er bestaat derhalve voor verweerder wel een positieve verplichting tot toelating van eiser.
Voorts zou het van onevenredige hardheid getuigen indien eiser niet bij referente en de kinderen hier te lande zou kunnen verblijven.
Eiser wijst in het kader van zijn beroep op artikel 8 EVRM op twee uitspraken van deze rechtbank, te weten, van 4 januari 2007, zittingsplaats Groningen, (AWB 06/44782) en van 6 oktober 2006, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (AWB 06/18912).

4. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet voor een mvv in aanmerking komt.

5. De aanvraag om afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf wordt getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld met het oog op het verlenen van een verblijfsvergunning (regulier) in Nederland (Vreemdelingencirculaire 2000 B1/1:1).

6. Ingevolge artikel 14, lid 2, Vw 2000, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Daarbij is bepaald dat aan de vergunning voorschriften kunnen worden verbonden.

Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 kan worden afgewezen indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven niet zelfstandig en duurzaam over voldoende middelen van bestaan beschikt.

Artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) vermeldt dat de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperkingen (onder meer) verband houden met gezinshereniging en -vorming.

Ingevolge artikel 3.13 Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning verleend aan het in artikel 3.14 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 bedoelde hoofdpersoon, indien aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 Vb 2000

genoemde voorwaarden wordt voldaan, terwijl in de overige gevallen de verblijfsvergunning kan worden verleend.

Ingevolge artikel 3.22, tweede lid, Vb 2000, wordt ingeval van gezinsvorming de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, Vb 2000 verleend, indien de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan 120 procent van het minimumloon, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a en artikel 14 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, met inbegrip van de vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet.

Ingevolge artikel 3.74, onder d, van het Vb 2000 zijn ingeval van gezinsvorming de in artikel 16, eerste lid, onder *c*, van de Wet bedoelde middelen van bestaan voldoende, indien het netto-inkomen gelijk is aan 120 procent van het minimumloon, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder *a*, en artikel 14 van de Wet minimumloon en minimumvakantie-bijslag, met inbegrip van de vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet.
Het beleid met betrekking tot bestaansmiddelen is neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) in deel B1, hoofdstuk 4.3.

Ingevolge artikel 3.75, eerste lid, Vb 2000 zijn middelen van bestaan duurzaam, indien zij nog één jaar beschikbaar zijn op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven.

In de Nota van Toelichting (Staatsblad 2000, nr. 497) bij het Vreemdelingenbesluit 2000 is vermeld:
"Op grond van artikel 16, eerste lid, onder c, van de Wet kan de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling of de persoon bij wie hij wil verblijven niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan. Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van deze grond. In de artikelen 3.73 tot en met 3.76 zijn regels gesteld over dit zogeheten middelenvereiste, met name over de elementen «voldoende», «zelfstandig» en «duurzaam», die ieder een zelfstandige betekenis hebben. Indien de bestaansmiddelen niet voldoen aan ieder van deze drie elementen, wordt niet aan het middelenvereiste voldaan."

7. De rechtbank overweegt het volgende.
Niet wordt betwist dat referente niet duurzaam over voldoende middelen van bestaan beschikt. Gelet hierop heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat in casu niet aan het middelenvereiste is voldaan.
In dit geding is aan de orde de vraag of verweerder terecht heeft gesteld dat eiser in het kader van artikel 8 EVRM niet voor toelating in aanmerking komt.

Volgens vaste jurisprudentie is geen sprake van inmenging in de uitoefening van het recht op familie- en gezinsleven indien de bestreden beschikking er niet toe strekt de vreemdeling een verblijfstitel als bedoeld in artikel 14, 20, 28 of 33 van de Vw 2000, te ontnemen die hem tot uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande in staat stelde. Aangezien het in dit geval gaat om een aanvraag om eerste toelating, is geen sprake van inmenging als hierboven bedoeld.

Indien geen sprake is van inmenging, dan rijst de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op respect voor het familie- en gezinsleven niettemin voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit aan de vreemdeling verblijf hier te lande toe te staan. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een zekere beoordelingsvrijheid toekomt.
Niet is gebleken van dusdanig bijzondere feiten of omstandigheden dat uit het recht op respect voor het gezinsleven op verweerder de positieve verplichting rust om eiser hier te lande verblijf toe te staan. Bovendien strekt het bestreden besluit niet tot definitieve ontzegging aan eiser van uitoefening van het recht op gezinsleven hier te lande doch louter tot handhaving van eisen die bij wet zijn gesteld.
De enkele stelling van referente dat zij niet aan het middelenvereiste kan voldoen omdat zij de zorg voor vier kinderen heeft is hiertoe onvoldoende. Niet is aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een uitzichtloze situatie, waarin van tevoren volstrekt duidelijk is dat referente nimmer aan het middelenvereiste kan voldoen. Het feit dat twee van de kinderen van referente omgang hebben met de voormalige partner van referente c.q. hun vader, maakt het voorgaande niet anders. Overigens heeft eiser slechts gesteld doch niet onderbouwd dat aan het gezinsleven tussen deze twee kinderen van referente en hun Nederlandse vader feitelijk invulling wordt gegeven.
Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt kunnen stellen dat referente niet van andere alleenstaande moeders verschilt, die eveneens wanneer zij overkomst van een partner wensen, aan het middelenvereiste dienen te voldoen.
Tenslotte ziet de rechtbank in hetgeen is aangevoerd geen objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Niet is onderbouwd dat de kinderen niet tot Marokko zullen worden toegelaten.
Gelet op het vorenstaande kan niet worden gezegd dat de weigering om eiseres in Nederland verblijf toe te staan een schending oplevert van artikel 8 EVRM.

Aangezien in casu niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen, kan het beroep van eiser op de reeds hierboven genoemde uitspraken van de rechtbank van 4 januari 2007 en 6 oktober 2006 niet slagen. Daargelaten dat in het geval van eiser sprake is van een ander feitencomplex dan in de door hem aangehaalde uitspraken, staat in casu niet vast dat referente en de kinderen het gezinsleven met eiser in Marokko moeten voortzetten nu niet aannemelijk is gemaakt dat referente nimmer aan het middelenvereiste zal voldoen.

8. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgelegd dat eiser ingevolge genoemd beleid niet in aanmerking komt voor de gevraagde machtiging tot voorlopig verblijf. Voorts is niet gebleken van overige feiten of omstandigheden op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden dat het bestreden besluit geen stand kan houden.

9. Het beroep is derhalve ongegrond.

10. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. G.P. Kleijn en in het openbaar uitgesproken op 26 juli 2007, in tegenwoordigheid van mr. I.N. Powell, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (Nadere informatie www.raadvanstate.nl).

afschrift verzonden op: 31 JUL 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Rechtbank 's-Gravenhage

Sector Bestuursrecht

Postbus 20302, 2500 EH Den Haag

Bezoekadres
Prins Clauslaan 60
2595 AJ Den Haag
Telefoon (070) 3813131
Fax (070) 3813612
Rabobankrekening
1923.25.795

[ ] PER FAX ((070) 356 33 88)

Mevrouw mr. G.D. Haytink
Postbus 154
2501 CD 's-Gravenhage

Onderdeel	Vreemdelingenzaken (Blok C)
Contactpersoon	mevr C. Braaf
Doorkiesnummer(s)	
Faxnummer afdeling	070-3813612
Datum	31 juli 2007
Ons kenmerk	procedurenummer 06 / 60986 MVV V45 3C G256 casusnummer
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	
Onderwerp	de procedure van te

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak. Voor de mogelijkheid tot het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de rubriek Rechtsmiddel in de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier.

MBL01

Advocatenkantoor
Torenstraat

Advocatenkantoor
Torenstraat

Postadres
Postbus 154
2501 CD Den Haag

Bezoekadres
Torenstraat 172
2513 BW Den Haag

T (070) 356 00 14
F (070) 355 33 88
E info@torenstraat172.nl
I www.torenstraat172.nl

Advocaten
mr. F.H.T.C. van der Brugge
mr. H.D. Gelderloos
mr. G.D. Haytink
mr. M.J. Hulsbosch
mr. H.D.E. Kaasjager
mr. E.P. Niemeijer
mr. C. Nobel
mr. H. Oldenhof
mr. I. Spoel
mr. P.H.W. Spoelstra
mr. E. H. Visser
mr. H. Wetsfeit

Aan Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
FAX 070-3651380

Kenmerk GH//GH
Uw kenmerk
Datum 22 augustus 2007
Betreft Hoger Beroep

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
2 2 AUG 2007
ZAAKNR. 200795998/1/V2
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

4055-A

HOGER BEROEPSCHRIFT

, van Marokkaanse nationaliteit, verblijvende te te voor deze zaak woonplaats kiezende te 's-Gravenhage aan de Torenstraat 172 (Postbus 154, 2501 CD) aan het kantoor van de advocaat en procureur Mr. G.D. Haytink, die verklaart dat zij door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het instellen van het onderhavige hoger beroep.

Tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, verweerder.

Op 19 januari 2004 heeft appellant een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel "verblijf bij partner .Op 31 januari 2006 is door verweerder afwijzend op deze aanvraag beslist. Het tegen deze beslissing ingediende bezwaarschrift is op 17 november 2006 ongegrond verklaard. Het beroep van appellant is door de rechtbank te 's-Gravenhage op 31 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, met kenmerk 06/60986 eveneens ongegrond verklaard. (bijlage 1)

Appellant kan zich op de navolgende gronden niet verenigen met het bestreden besluit.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 7 van de bestreden uitspraak:

"Niet is gebleken van dusdanige bijzondere feiten of omstandigheden dat uit het recht op respect voor gezinsleven op verweerder de positieve verplichting rust om eiser hier te lande verblijf toe te staan. Bovendien strekt het bestreden besluit niet tot definitieve ontzegging aan eiser van uitoefening van het recht op gezinsleven hier te lande doch louter tot handhaving van eisen die bij wet zijn gesteld

Stichting Beheer Derdengelden Advocatenkantoor Torenstraat rekeningnummer: Giro 9590381
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

De enkele stelling van referente dat zij niet aan het middelenvereiste kan voldoen omdat zij de zorg voor vier kinderen heeft is hiertoe onvoldoende. Niet aannemelijk is gemaakt dat er sprake is van een uitzichtloze situatie, waarin van tevoren volstrekt duidelijk is dat referente nimmer aan het middelenvereiste kan voldoen. Het feit dat twee van de kinderen van referente omgang hebben met de voormalige partner van referente c.q. hun vader, maakt het voorgaande niet anders. Overigens heeft eiser slechts gesteld doch niet onderbouwd dat aan het gezinsleven tussen deze twee kinderen van referente en hun Nederlandse vader feitelijk invulling wordt gegeven. Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt kunnen stellen dat referente niet van andere alleenstaande moeders verschilt, die eveneens wanneer zij overkomst van een partner wensen , aan het middelenvereiste dienen te voldoen.
Tenslotte ziet de rechtbank in wat is aangevoerd geen objectieve belemmeringen om het familie- en gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Niet is onderbouwd dat de kinderen niet tot Marokko zullen worden toegelaten. Gelet op het vorenstaande kan niet worden gezegd dat de weigering om eiser in Nederland verblijf toe te staan een schending oplevert van artikel 8 EVRM.

Aangezien in casu niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen, kan het beroep van eiser op de reeds hierboven genoemde uitspraken van de rechtbank van 4 januari 2007 en 6 oktober 2006 niet slagen. Daargelaten dat in het geval van eiser sprake is van een ander feitencomplex dan in de door hem aangehaalde uitspraken, staat in casu niet vast dat referente en de kinderen het gezinsleven met eiser in Marokko moeten voortzetten nu niet aannemelijk is gemaakt dat referente nimmer aan het middelenvereiste zal voldoen."

Toelichting op grief 1

Blijkens paragraaf B2/13.2.3 Vc 2000 dient er bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van een positieve verplichting een afweging plaats te vinden van de belangen van de vreemdeling alsmede zijn gezinsleden tegen de algemene belangen. In dat kader wordt in ieder geval betrokken:
of er sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen; en of er sprake is van bijzondere omstandigheden. Appellant is van mening dat aan beide hiervoor genoemde voorwaarden wordt voldaan.

In het bestreden besluit wordt ten onrechte opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat referente nimmer aan het middelenvereiste kan voldoen. Deze opmerking van de rechtbank gaat naar het oordeel van appellant voorbij aan de realiteit.

Referente is oorspronkelijk afkomstig uit Curaçao en zij beschikt niet over een vervolgopleiding. Zij heeft alleen de zorg over vier jonge kinderen, thans 3, 4, 9 en 12 jaar oud. Zij is werkzaam als huishoudelijk hulp bij tegen € 8, 62 bruto per uur. Dit is het minimumloon voor 23 jaar en ouder. Verwezen wordt naar de bedragen met ingang van 1 juli 2007. (bijlage 2) Dit is maximale bedrag dat iemand met het minimumloon kan verdienen. Referente moest van de Sociale Dienst gaan werken. Verwezen wordt naar het gemeentelijk trajectplan van 23 december 2004 dat zich in het dossier bevindt. Een opleiding, waardoor zij meer zou kunnen verdienen, zit er voor referente niet in. Indien referente zou moeten voldoen aan het middelenvereiste van verweerder zou zijn zes dagen van de week, acht uur moeten werken. Dit is in strijd met de Arbeidstijdenwet, die zegt dat een werknemer maximaal 40 uur per week mag werken. Het valt ook in de toekomst niet te combineren met de zorg van de vier kinderen.

Ten onrechte merkt de rechtbank dat appellant slechts heeft gesteld maar niet heeft onderbouwd dat de twee oudste kinderen omgang hebben met hun vader. In het dossier bevindt zich het verzoekschrift tot omgang alsmede de beschikking van de rechtbank van 19 december 2001 waarin een omgangsregeling is vastgelegd tussen de vader en de kinderen van éénmaal per twee weken. Voorts bevindt zich in het dossier een door referente en de vader van de twee oudste kinderen, de heer ondertekende verklaring van 2 april 2006 dat hij de kinderen ieder weekend ziet. Weliswaar heeft de heer een aantal maanden in de

Advocatenkantoor
Torenstraat

gevangenis verbleven, maar ook daar hebben de kinderen regelmatig hun vader opgezocht. Bovendien is de heer op 23 juli jl vrij gekomen en heeft hij sedertdien weer wekelijks omgang met de kinderen. De rechtbank houdt voorts geen enkele rekening met de belangen van de twee oudste kinderen van 12 en 9 jaar oud. Zij hebben de Nederlandse nationaliteit, zij zijn hier te lande schoolgaand en zij hebben verder geen enkele band met Marokko. Deze twee kinderen zijn daar nooit geweest, zij spreken de taal niet en zij hebben daar geen familie. Indien de twee kinderen mee zouden gaan naar Marokko zien ze hun in Nederland verblijvende vader niet meer. Indien de twee kinderen bij hun vader zouden gaan wonen, zien zij hun moeder en twee halfzusjes niet meer.

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeel dat het beroep van eiser op de uitspraken van 4 januari 2007 en 6 oktober 2006 niet kan slagen. In beide uitspraken wordt niet aan het middelenvereiste voldaan. Ook in deze uitspraken, die zien op verblijf van ouder bij kind, kan niet worden gezegd dat er nimmer aan het middelenvereiste wordt voldaan. In de uitspraak van 6 oktober 2006 wordt wel rekening gehouden met de belangen van de ex-partner, de vader van de kinderen. Daar wordt gesteld dat de ex-partner geen enkele band heeft met het land van herkomst van eiseres en aldus niet van hem gevergd kan worden dat hij naar dat land verstrekt.

Op grond van het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat er geen sprake is van schending van artikel 8 EVRM.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 8 van de bestreden uitspraak:

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgelegd dat eiser ingevolge genoemd beleid niet in aanmerking komt voor de gevraagde machtiging tot *voorlopig verblijf. Voorts is niet gebleken van overige feiten en omstandigheden op grond waarvan* geoordeeld zou moeten worden dat het bestreden besluit geen stand kan houden.

Grief 3

Ten onrecht overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9 van de bestreden uitspraak:

Het beroep is derhalve ongegrond.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10 van de bestreden uitspraak

De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Toelichting op de grieven 2 tot en met 4

Deze grieven hebben geen zelfstandige betekenis en dienen worden beoordeeld in het licht van de eerste grief.

Redenen waarom:

Advocatenkantoor
Torenstraat

Het uw Afdeling moge behage, te vernietigen de uitspraak van 26 juli 2007 door de rechtbank te 's-Gravenhage, en opnieuw rechtdoende het beroep alsnog gegrond te verklaren, met verwijzing van de Staatssecretaris in de kosten van beide instanties.

's-Gravenhage, 22 augustus 2007

gemachtigde

Advocatenkantoor
Torenstraat

Advocatenkantoor
Torenstraat
Postbus 154
2501 CD Den Haag
Torenstraat 172
2513 BW Den Haag
T (070) 356 00 14